

[מרגש: הנג' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מהחיין ארוכי המעש]

חסידת אומות העולם

בשקט. אישת כל כך חולה, אפורת פנים, שורדת בקושי רב את הטיפוליים המיסיריים ובכל זאת יסורי הנפש שלה זועקים, מתנגדים ואין טיפול דיילiosa אשר יכול לשכךם... מול עינינו, לאה נכנסת להיסטוריה של ממש. לא. זה לא יקרה. היא מוכנה לותר על התרומה ולא לקבל כליה מצאצית של נאצי.

"או לא?", מסכים בעלי בפשטות. "מה לא?", המתחמת נחרדה, מזכירה את מצבה של cholha, את טיפול הדיאלויזה האחרוניים שחוווה ואת העובדה שהיא מציה במצב חרום - כל הדם שלה סתוםים ואין לה דרך לשדרו בתי תרומה. זה לא שיר, היא חייבת לקבל כליה ובסגול העובדה שיש לה מאה אחוי נוגדים הסכוי למצואו לה תרומה אחרת שואף לאפס.

"אני מוכנה למות!", בוכה מי שאמורה להיות הנתרמתה, "אני מוכנה למות ולא לקבל כליה ממי שבאה שלא רצתה סבה שלי ושיהה שותף לטבחה של העם שלי. אסרו!!!".

אלף תשוכחות חולפות בראשי. ברור לי ששישה מיליון תרומות כליה נאציות לא יכפרו על דמו של היהודי נרצח אחד, אני גם בטוחה שאין לנו מושג מה עשה מלאני במחנות אך אין ספק שהיא עצמה מוחמנת לאה - הנתרמתה, לפגשה עם מתאמת ההשתלות עם העובדת הסוציאלית כחלק מהטהlixir. תוך כדי شيיחה נפלט הסיפור המלא,

על הסבא הנאצי ועל הרצון של ננדתו לתروم דוקא לי היהודי ודוקא.

בישראלי. הן מסבירות על הנס הגלי של רמת התאמת להוגדים. לא שמות לב לפניה המחוירות של היושבת מולן.

"אני לא מסוגלת לקבל את התרומה", היא אומרת חד וחלק. המתאמת לדחתה. היא באמת לא מבינה, "אני לא מוכנה לקבל את התרומה".

קולה של לאה עולה מרוגע לרגע, זעק עזקה של כאב. "סבא של נרצח באושוויז ואני קיבל כליה מאישה שבאה של היה שומר במחנה השמדת? אני לא מוכנה! שום דבר לא יהווה כפירה לפשי העם הגמני!

איך יתכן שיזורם בגופי דם של מי ששפך את הדם של עמי?". אלו אינם

משפטים, זה זעקה של נשפץ פצועה. במשפחה של לאה אף לא קונים

מציריים תוצרת גרמניה, איך תוכל לקבל כליה מצאצאי נאצים? אין על מה לדבר. נקודה:

מתאות ה השתלות והעובדת הסוציאלית מחליפות ביניהן מבטחים, מאבדות מילים. ברוגע של טלפתיה, הן

מבינות מה עליהם לעשות; להתקשר לרוב הבר, הוא היחיד שיכול לדבר על

לייבה (על כליתה) של לאה.

אכן, כעבור שעתות אחדות כבר

פגשנו עם החולה ועם בעלה.

לא היינו צריכים לפתח, הכאב עלה

מיד ונחנו שתקנו מولו, מכילים אותו

הבהרה, עיתון קטייפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשת העזרה על הקטב מקורות החיים של בעלה ז"ל.

יוזי הדברים יליי נשמרו של אברהם ישעיה בן רב צבי

שנת תשע"ד, בית החולים 'בלינסון'

אני מלואת את מלאני לבדיקות. בתרוםות וറילות, התורם ניגש לבצע את הבדיקהلدכו כשהוא מלואת בגין משפחה, אבל מלאני היא לא 'בדרכ' כלל. למלאני אין משפחחהפה בארץ (בחו"ל דוקא יש לה בעל, שלושה

ילדים ושלושה חותלים...), מנתנת חיים' היא כרגע 'המשפחה' שלה. מנתנת חיים' של אז אינה 'מתנת חיים' של היום, העומתת עדין בתחילת דרכה ומבחן המתנדבות המעוטרת אני מתקשה לגיס נשים שיתלו למלאי ליביצוע הבדיקות, בין היתר, בגין מחסום של השפה וקשיי התקשרותה. כר, למרות העיתוי אני מוצאת את עצמי נסועת הלוך וחזר 'בלינסון'. מלואת את מלאני ומתפללת שההתامة הנדירה של cholha, תעמוד לזכוננו.

אבל אז מתחילה העניינים להסתבר. מועד ההשתלה מתקרב. מלאני עוברת את הבדיקות, מציגה תוצאות מעולות, מתקדמה לוועדות וצולחת גם אותן, מגיעים כמעט לשירות אחרונה. יותר לנו כעת רק לעבור את הועודה הסופית מטעם משרד הבריאות ולקבוע מועד לניטוח. בשלב זה מוחמנת לאה - הנתרמתה, לפגשה עם מתאמת ההשתלות עם העובדת הסוציאלית כחלק מהטהlixir. תוך כדי شيיחה נפלט הסיפור המלא,

על הסבא הנאצי ועל הרצון של ננדתו לתروم דוקא לי היהודי ודוקא. בישראל. הן מסבירות על הנס הגלי של רמת התאמת להוגדים. לא שמות לב לפניה המחוירות של היושבת מולן.

"אני לא מסוגלת לקבל את התרומה", היא אומרת חד וחלק. המתאמת נדחתה. היא באמת לא מבינה, "אני לא מוכנה לקבל את התרומה".

קולה של לאה עולה מרוגע לרגע, זעק עזקה של כאב. "סבא של נרצח באושוויז ואני קיבל כליה מאישה שבאה של היה שומר במחנה השמדת? אני לא מוכנה! שום דבר לא יהווה כפירה לפשי העם הגמני!

איך יתכן שיזורם בגופי דם של מי ששפך את הדם של עמי?". אלו אינם משפטיים, זה זעקה של נשפץ פצועה. במשפחה של לאה אף לא קונים

מציריים תוצרת גרמניה, איך תוכל לקבל כליה מצאצאי נאצים? אין על מה לדבר. נקודה:

מתאות ה השתלות והעובדת הסוציאלית מחליפות ביניהן מבטחים, מאבדות מילים. ברוגע של טלפתיה, הן

מבינות מה עליהם לעשות; להתקשר לרוב הבר, הוא היחיד ש יכול לדבר על

לייבה (על כליתה) של לאה.

אכן, כעבור שעתות אחדות כבר

פגשנו עם החולה ועם בעלה.

לא היינו צריכים לפתח, הכאב עלה

מיד ונחנו שתקנו מולו, מכילים אותו

הבהרה, עיתון קטייפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשת העזרה על הקטב מקורות החיים של בעלה ז"ל.

יוזי הדברים יליי נשמרו של אברהם ישעיה בן רב צבי

